

9

העמיק הר"ן לשון של כנמרה מכ"ד כחם אכיל מאס אמר רחמנא וכו' אכיל אכל כחם מהעסק בעלמא ולא כיה גורם אכל כחם זכרון תרועה וכן נראה שבי' גירסת רש"י ותוס' אכל הרמב"ם גרם כגירסא שלפניו דרך שופר לחודא שאני מכל המלות. ואחר מן החכמים ששמע דברים כללו העיר דכא גם בתפילין כחוב ולזכרון בין עימד וימא דלסרמב"ם לריך בתפילין כוונס דוקא ולריך לעיין בזכ בעירובין דף י"ב יעו"ש :

ג

ב"מ מיר דף כ"ב אר"י משל לשנים שאלו פסחיים זס שאכלו לשם מאוס דדיקים ילכו בם וזכ שאכלו לשם אכילה גסס ופושעים יכשלו בם ח"ל ר"ל רשע קרית ליה וכי דלא עשכ מאוס מן המוכר מאוס מיכא קעביד, כזר מפורסם הקושי' דמשמע כחם דר"ל ס"ל מאוס חין זריכות כוונס ובפסחים דף קי"ד קאמר ר"ל זאת אומרת מאוס זריכות כוונס ועיי' בעורי ח"ן בר"ס דף כ"ה מה שכתב בזכ, והנראה לומר דר"ל ס"ל דמאוס שכיח חובס על גוף האדם שמוטל עליו החיוב לעשות וכומו בסך דפסחים דהאדם מחויב לאכול מרור בזכ חינו יואל ידי חובתו אלא ח"כ מכיון לקיים המאוס המוטלת עליו, אכל באכילה קדשים דמאנו גבי לחם הפנים דאמר הגיעני כפול וכבר חקרו בזכ רבותינו דמוכח מוס דאכילה קדשים ח"כ חזית וכחצתי הסברא בזכ בבית הלוי חלק ח' סי' ב' דבעלמא אכילה פסח ומאס דחזיונ על האדם שכוה יאכל לריך חזית אכל מאוס אכילה קדשים דאינס חיוב על שום אדם שכוה יאכלו רק כמאוס שיסיס הקרבן נאכל משו"ס גם כשמחלקו להרבה אנשים סרי מ"מ נאכל הקרבן לא בעיין חזית ובמאוס כזו ס"ל לר"ל דחין לריך כוונס ואפשר דבזכ כו"ע מודים דח"ל כוונס. ובזכ מיושב כח דביבמות דף ל"ט חיתא חזית מאוס תאכל מאוס שמקודס חיתא בכלל חיתא נאסרס חזרה וכוונס יכול תחזור לסתירה כראשון ח"ל מאוס תאכל ומפרשין שם רכס אוכלס מאס רכס אוכלס חלוע והקסס שם הקסלת יעקב חמאי לא מפרש רכס אוכלס לשם מאוס רכס אוכלס לשם סעודס יעו"ש. ולפי"ז חיתא דמאוס אכילה קדשים כו"ע מודים דח"ל כוונס דמ"מ נאכלס דמאוס גבי קרבן פסח ח"כ דכח חזיונ על גוף האדם לאכול בו ולריך חזית דוקא מ"מ סרי גם פסח לא יאס מכלל כל הקדשים ויש בו מאוס של אכילה קדשים דנפקא מקרא דואכלו אחס אשר כופר בם וגמלא דפסח יס שמי מאוס באכילתס וכשאוכלו שלא בכוונס ככי דלא יאס בו מאוס אכילה פסח למ"ד לריך כוונס מ"מ קיים מאוס של אכילה קדשים וקאמר ר"ל דלא שייך לומר על אכילה זו ופושעים יכשלו בם כיון דעכ"פ עשכ באכילה זו מאוס ורק שחסר לו עוד מאוס סשני' וזכו במס שלא אכל עוד חזית בכוונס וא"כ סח לא נכשל באכילתו רק במס שלא אכל, וכוה ח' נכון :

ד

המליץ ב"ס יסודי החורס נסתפק באכילה מאוס חס יואל בו שלא כדרך אכילתו. ולכאורס נראה דכרי במס' מנחות דף ל"ט אמרו וסבבליים אוכלין אותו כשכוה חי וסרי בפסחים דף כ"ד חיתא דחלב חי כוה שלא כדרך הנחתו ודוחק לחלק בין חלב חי לבשר חי סרי דגס שלא כדרך אכילתו כוה מאוס. חמנס לפי מה שכתבנו דמאוס אכילה קדשים ח"כ חזית כיון שסמאוס חינו חוב על גוף האדם רק כמאוס על הקרבן שיסיס נאכל וי"ל דמשו"ס ג"כ מהני שלא כדרך אכילתו דכרי נאכל הקרבן

דף כ"ח בפאוסו פרסיים ואכל מאס יאס ואמר רבא זאת אומרת כחוקע לשיר יאס וסרי חוקע לשיר סוה מכיון לשם דבר אחר ודומס ממס לכך דלשמרן דכחא ומ"מ ס"ל לרבא דיאס ולריך לומר דר"א חולק על רבא בזכ וס"ל דכ"כ לא יאס ורבא ס"ל דגס בכ"כ יאס, וטעמו של רבא דמדדיק דגס לשיר יאס מסא דכפאוסו דס"ל דכיון דכוה חינו רוכס לאכול רק אחריס מכריחין אותו לא עדיק ממכיון לשם דבר אחר ובפרס לפמ"כ כראשונים דאייירי דכוה סובר דכוה חמץ וכיון דבדעתו שאוכל חמץ ח"כ סרי סוה דומס ממס לחוקע לשיר, ובזכ מיושב מה שסקסו סתום' כר"ס דאמאי לא מדקדק רבא מסא דאמר בפסחים אכלו שלא במכיון יאס ולפי"ז חיתא דמס חייירי בלא שום כוונס עדיק ממכיון לשיר ורק מסא דכפאוסו לאכול מדדיק ספיר, ולפי"ז ר"א דס"ל דנמכיון לשם דבר אחר לא יאס חולק גם על כח דכפאוסו פרסיים וס"ל דלא יאס, ופכ"פ מיושב דעת רש"י דספיר מחיר ר"א לשמרן, ובזכ יס ליישב ג"כ דעת הרמב"ם דודאי מלשון הנמרה מוכרס דר"א מחיר גם לסניחן לכחילס ורק הרמב"ם לשיטתו דפסק בפרק ז' מה' חמץ ומאס דכפאוסו ואכל דיאס ומוכרס לרידי' דגס במכיון לשם דבר אחר יואל בו וא"כ גם במניה לשמרן חכא חיסורא דאורייתא ומשו"ס פסק דלא כר"א ואוסר לסניחן לכחילס, ורק כהיו עליו מצעו' דס"ל לסרמב"ם דכ"כ ג' ליכא חיסור דאורייתא ורק מדרבנן חיסור משום חשש שמא יסן בכם בזכ פסק דלשמרן מותר דכא לא גריעי מהנחס לכחילס וליבא דר"א דס"ל דמכיון לשם דבר אחר ליכא חיסור דאורייתא וסרי מ"מ סח ליכא סך חיסורא דרבנן דחשש סינס ומ"מ מותר משום שמירתן וכמו כן לדידן באינו חולץ שרי, אכל בדברי ר"א טלמו גם הרמב"ם מודס דכוה מחיר גם לסניחן לכחילס, ובזכ מיושב ג"כ מה דסקסו על סרמב"ם מהכרייתא דכי' משכים לדרך ומחירתא שלא יאכזו מיחס וכשיגיע זמנס ימשמש בכם ומכרך סרי להדיא דגס כסנחס לכחילס שרי לשמרן די"ל דרך ברייתא ס"ל מאוס זריכות כוונס דכרי סוה פלוגתא דחנאי בפסחים דף קי"ד חס זריכות כוונס חו לא. גם י"ל בלח"ס דלא קסס לסרמב"ם מהכרייתא דאפשר ס"ל לכברייתא ליה זמן תפילין וסח דמלריך לחלץ משקסס סחמס כוה רק משום חשש שמא יסן בכם ומשו"ס שרי לשמרן וכמו לדידן דמותר באינו חולץ אכל סרמב"ם דפוסק ליהל לאו זמן תפילין וגס פוסק דח"ל כוונס וגס במכיון לזכר אחר ס"ל דיואל משו"ס אוסר לסניחן.

והנה עיין בר"ן בר"ס שם שהקסס על כח דפוסק סרמב"ם דכפאוסו ואכל מאס יאס ובכ' שופר פסק דכחוקע לשיר לא יאס וכחכ בר"ן דכלל סמאוס ס"ל לסרמב"ם לריך כוונס ורק באכילה מאס פוסק דיואל כיון דמ"מ אכל וגסנס וסרי זכ דומס למתעסק בחלבים ועריות דחייב סכן נכנס. ולפי"ז סח נסחרו כל דבריו, חמנס עיין בלח"מ שהקסס על סר"ן דסרי סרמב"ם פסק כה' קריאת שמע דהקורא בתורס להגיס יאס סרי דכלל מאוס גס שאינס אכילה ס"ל דח"ל כוונס, וסנרס יסב דבריו בפסוק דכר"ס פריך על רבא ומשני מס"ד סחם אכיל מאס אמר רחמנא וכוה קאכיל אכל כחא זכרון תרועה כחוב זכרון תרועה משמע דסמאוס יסיס בזכרון ובסרגסח סלב וסדעת ומשו"ס ח"כ דכשאר חזית ח"כ כוונס מ"מ כשופר ס"ד דלא מהני בלא כוונס וסרמב"ם פוסק ככך מסו דחיתא דמחלק בין מאס לשופר וכמס"כ סר"ן טעמו בזכ מסא דח"כ זירא חייבין חוקע לי דשופר לריך כוונס. וסר"ן שדחק בזכ וכ' לחלק דממלא חכא סנחס סנרסח דלא כיה גורם כגירסא דידן וכן